

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođu ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ćel

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihcizisčezěni w Budyschinje a je tam sa sčtwórtletnu pschedplatu 40 np. dostać.

2. njedźela po swjatej Trojizy.

1. Jana 3, 13—18.

„Niz jako Kain!“ tak je swjaty Jan w sčtuczcy, kotraž psched kamym našim džěnsnischim tekstom steji, se swjatym naleženjom warnował; „niz jako Kain, kiž běsche wot teho sčeho a sabi swojeho bratra“. Hlaj, tam wón steji psched swojim sabithym woporom, i heju w rukomaj, i krowju wschón wopluskany, wot Božeho poklecza trjeheny. Snamjo bratroweho mordarja je jemu na čozo pschupalene; schwikany wot swojeho swědomnja wón čžeka, runjež jeho nihto njehoni, a poklecze džerži so jeho čžekajnych pjatow. Jeho schlachta hisčezje wumrjela njeje, ale čžehnje so dale psches wschitke lěstotetki hacž na džěnsnischi džěń; pschetož sčtóż hidži, tón je i Kainoweho rodu.

Alle druzi je pschischoł w polnosčizicazaw jako prawe požohnowane žonine swmjo. Tón je tež i krowju wschón wopluskany, ale niz i zusej, ale se swojej krowju; pschetož wón je jěsor Božeho hněwa swamlutki teptak. To je našch Knješ Jesuś Křhřtuś, kiž je swoje žiwjenje wostajil sa swojich bratrow, a jeho pschelata krej rěczi lěpje, dźyli Habelowa krej; wona njewola wo wječenje, wona prośy wo hnadu a čže naš t runej lubosčzi pschecziwo bratram a šotram wubudžicž. A tale lubosčž sa naš čžlowjel narodžena, sa naš na sčhiž powyschena, wona ma tež swoje džěczi we wschěch čžawach a hacž na džěnsnischi džěń; pschetož sčtóż bratrow lubuje, tón je Křhřtuśowj wuczobnik, tón ma jeho swjate snamjo na čžole.

Čžeje snamjo našch ty na šebi? Kainowe abo Křhřtuśowe? S kotreho rodu šy ty? S rodu teho, kiž je katra sabit, abo i rodu teho, kiž je sa bratrow žiwjenje wostajil? Duch hidženja abo duch lubosčze — kotry duch wodži a wobkneža tebe? Wo hidženju a lubowanju rěczi našch tekst, a na wobojim spósnawa so prawy sčhesčžijan. Jene wón šhoni, druhe wón wopokaže, a i teho halke je widžicž, hacž je wón wěrnj wopravdžity sčhesčžijan, hacž je so se swmjerče t žiwjenju pschecziščezal. „Wj wěmy“, praji swj. Jan, „so my se swmjerče t žiwjenju pschisšli swmy.“ Wlaczi to tež wo naš? Mōžemy tež my prajicž: „Wj wěmy, so swmy se swmjerče t žiwjenju pschisšli?“

Na čžim mōžemy spósnacž, so swmy se swmjerče t žiwjenju pschisšli?

Na tym, so swět naš hidži; na tym, so bratrow lubujemy.

1. „Njedžiwajče so, moji bratsja, hdyž swět waš hidži“, napomina swj. Jan swojich sčhesčžijanow, na kotrychž wón pische; pschetož woni wschak mějachu samyšla došč, so nad tym spodžiwacž. Wschak běchu so temu wotrjekli, sčtóż bě wopravdže hidženja hódne, mjenujžy pohanskim hrěcham a hrosnosčžam, a nowe žiwjenje sapočeli w Křhřtuśu; woni njecžinjachu nikomu žaneje sčhidwy, ale džeržachu mēr se wschěmi ludžimi, wjelež bě nad nimi, woni lubowachu tež njepschecželcw, proščachu sa, nich a pytachu druzich t temu sbožu dowjesč, kotrež běchu swami w Křhřtuśu namakali, to njebě hidženja hódne. Alle

ſwět wſchaf njemóže hinaf, hacž Šhryſtuſowych wuczobnikow hidžić. Woni ſu ſwětło w ſwěće, ſwět paſ njemóže to ſwětło ſnjecž, kiž jeho czémne ſtutki ſudži. Bóh je jich wot ſwěta wuſwolil, a ſwět mjerſa ſo na tych, kiž ſo jemu ſ khríbjetom wobrocža a njechadža wjazy ſ nim ſobu bježecž do teho ſameho hrěſchneho njerjada. „Gdy byſchće wy wot ſwěta byli“, praji tón Anješ, dha by ſwět to ſwoje lubował; dofelž paſ wot ſwěta njejsće, ale ja ſym waſ wot ſwěta wuſwolil, teho dla hidži waſ ſwět.“ Kajte hidženje a pſchecžehanje njejsu ſchecžijenjo wot ſwěta ſhonicž mēli wot prěnich cžaſow ſem hacž na dženſniſchi džen, a hdyž ſo teſ w naſchich dnjach wjazy na ſchcžepowzach njeſpala, kajte wudma, hanjenja a pſchicžlo- dženja maja ſebi teſ dženſa hiſchće lubicž a ſo ſwaricž dacž jako ludaſojo, czémniſy a ſchłódni ludžo, kiž ſu jeno ſpinadło ſa naſch do prědka czěrjazy cžaſ, a ſchtó wē, hacž je cžaſ jara daloko, hdyž ſo ſtare pſchecžehanja ſaſo wobnowja.

Alle njeđimajcže ſo, praji ſwj. japoſchtol, hdyž waſ ſwět hidži, mējcže to wjele bóle ſa ſnamjo a ſwědcženje, ſo je ta ſtara ſmjercž pola waſ pſchecžala, ſo ſcže ſo je ſmjercže ſ žiwjenju pſchecžicželi. Gdyž ſo nowe žiwjenje hiba, poſaže ſo pſchecže teſ njeſchecžel, kiž chže to nowe žiwjenje ſkaſhecž. Njerofom by było, hdy by ſchtó kajte njeſchecželſtvo ſe ſamyſłom na ſo chžyl pſchicžecž, ſo by na tym ſnamjo ſwojeho wuſwolenja mēl; njerofom by było, ſchecžijana teho dla ſaſudžicž, dofelž njeje hiſchće wjele wo njeſchecželſtwe ſwěta ſhonił; pſchetož huſto dyrbi teſ ſwětny człowjeł ſ Božim wuſwolenym luboſnje rēcžecž, kaž bē Bóh Sabanej pſchicžala: „Gladaj ſo, ſo by ſ ſakubom hinaf njerēcžal, khiba luboſnje.“ Alle runje taſ mało je ſa naſ dobre ſwědcženje, hdyž wſchitzy wo naſ derje rēcža, hdyž ſwět nicžo nad nami ſwaricž nima, hdyž ſmy jeho lubowani a kħwaleni ludžo. To je ſnamjo, ſo hiſchće prawje njeſteji ſ naſchim ſchecžijanſtwom, ſo mamy hiſchće wjele na ſebi, ſchtož po ſwěće ſłodži, ſo ſo hiſchće polnje a zyle ſa Boha roſſudžili njejsmy. O derje temu, kiž je ſwoje woblicžo w runej mērje wobrocžil ſ hicžu do Jeruſalema! Wón ſo njeđiwa, hdyž ſwět jeho teho dla hidži, ale to je jemu jenož ſa ſwědcženje, ſo je ta ſtara ſmjercž pſchecžala.

2. Alle to ſpóſnawa ſchecžijan niž jenož na hidženju ſwěta. „Wy wěmy, ſo ſmy ſe ſmjercže ſ žiwjenju pſchicžili; pſchetož my lubujemy bratrom. Šchtóž bratra njelubuje, tón woſtanje we ſmjercži.“ — Potajkim niž jenož na ſjawnych a kħrobnych hrěchach dyrbinym ſpó- ſnacž, ſo je człowjeł hiſchće w duchownej ſmjercži, ale teſ hižom na tym, ſo wón bratra njelubuje. Móže bycž, ſo jeho runje njehidžicž — pſchetož ſchtóž ſwojeho bratra hidži, tón je mordat —, móže bycž, ſo jeho hroſnje nje- ſwaricž a jemu žaneje ſchicžidny nječiniſch, ale ty teſ žaneje wutrobny ſa njeho nimaſch, tebi je zyle wſcho jene, kaſ ſo jemu dže; hacž je wón hlódnny, nahi, kħorny, ſrudny — ſchto to tebe ſtara? Hacž wón na ſchłódnym pucžu kħo- dži — ſchto to tebe naſtupa? Dyrbial ty ſwojeho bratra wajchtał bycž? Šswět ſ teho niſkomu dale žaneho poroka nječini, ale Bože ſłowo je hižom ſud nad tobu wuprajilo: ty njelubujeſch, a hižom teho dla ſy a woſtanjeſch w ſmjercži. O ſo by ty je ſmjercže ſo ſ žiwjenju pſchecžicžel, ſo by ty ſpóſnal a ſacžul a woptal tu luboſcž, ſ kotrejž je Jeſuſ Šhryſtuſ ſwoje žiwjenje ſa tebe woſtajił, dha by ſo twoja ſymna wutroba bórſy ſhrěła w horzej luboſcži

ſ Bohu a ſ twojemu Šbóžnikej, dha by twoja morma wutroba ſaſo bicž počala w luboſcži ſ twojim bratram a ſotram. Potom by džaſowna luboſcž tebe czērila, bratram pomhacž, hdyž wěſch a móžeſch, na czěle a na duſchi.

A džaſowna luboſcž teſ hiſchće wjazy ſamóže. Šswjaty Jan piſche: „Na tym ſmy my póſnali tu lu- boſcž, ſo wón ſwoje žiwjenje ſa naſ je woſtajił, a my teſ dyrbinym ſwoje žiwjenje ſa bratrom woſtajič.“ Taſ ſu po ſnamjenju ſwojeho miſchtra a czěrjeni wot jeho luboſcže czinili cži ſwojecži japoſchtoljo, kiž ſu ſwoje žiwjenje na to wadžili, ſo bychu Židow a pohanow do Božeho krale- ſtwa pſchicžjedli. Taſ ſu w ſaſtarſku tamni ſchecžijenjo w mēſcže Karthago czinili, kiž w cžaſu móra, dofelž bēchu pohanj roſcžěkali, jich wopuſchcženych kħornych hladachu a jich morwonych kħowachu. Taſ je Luther czinił, jako we Wittenbergu móra dla wſchitzy ſ mēſta czěkachu; wón woſta pſchi ſwojich kħornych a wotmolwi tym, kiž jeho warno- wachu: „Bóh móže na moje mēſto džeſacž druhich Lutherow ſtworicž.“ Kaſ wjele miſjonarow njeleži ſahrjebaných na njeſtrownych aſriſkich brjohach, a jich rowy dawaja ſwědcženje wo tej luboſcži, kotraž je kħlniſcha dnyli ſmjercž. Woni wſchitzy naſ napominaju: „Mješ ſobu to dđeržcže wěrnje, ſo by jedyn kóždy ſtaw ſa te druge ſtawy ſwěrnje ſwoje žiwjenje teſ dał.“ Derje, niž pſchecže a niž wot kóždeho žada Bóh kajte wulke ſtutki a wopory. Š wjetſcha ſu to mjenſche wopory, pſchecž kotrejž mamy we wſchědnym ži- wjenju poſaſacž, kaſ ſ naſchey luboſcžu ſteji. „Gdyž něchtó teho ſwěta kubla ma a widži ſwojeho bratra w nuſy a ſamknje ſwoju wutrobu pſchecž nim, kaſa woſtanje luboſcž Boža we nim?“ Kaž bēchu tele ſłowa na kaſchcžiku na- piſane, w kotrymž Aug. Herm. Franke přenje dary ſa ſwoju kħrotownju hromadžowaſche, taſ njech ſu tebi do wutrobny ſapiſane. Gdyž ani ſ taſkim woporom hotowi njejsu, hdyž ani kuſt cžaſneho ſamoženja puſchcžicž nje- chadža, ſo bychu bližſchemu w jeho nuſy pomhali, hdyž drje maja pſchecže doſcž pjenješ ſa ſwoje wjeſela a czělné woſkħewjenja, ale žaneho pjenježla, ſo bychu druhim kħlſy ſetrěli, tam njeje ani luboſcž, ani žiwjenje, tam je jenož ſmjercž, ſama ſmjercž. „Ta luboſcž haſle wobſwědcži, hacž ſtejiſch w nowym narodže.“

Anježe, naſch Šbóžniko! Naſchu ſymnu wutrobu chžyła twoja luboſcž wohrēcž; ty chžyl ſ twojej dobrotu nam noweho Duſcha ſtworicž; ſtańmy wſchitzy ſ nowemu žiwjenju. Šamjen.

K. w P.

Bratrowska luboſcž.

Gdyž wěrnny luboſcž w duſchi maſch,
Šswój nowy narod poſaſajch;
Bóh bydli w twojej wutrobje,
Ty wjedžeſch bójſte žiwjenje.

Maſch luboſcž, Bože dječžo ſy
A bohaty ſy we Boſy;
Tón paſ, kiž je bješ luboſcže,
We ſwojej ſmjercži woſtanje.

Ša wěru mam, njech njeprajiſch,
Gdyž bratrom nuſu njewidžicž;
Nē, w luboſcži ma wěra kčžecž
A kħudym, ſrudnym kħlſy trēcž.

Schtó abo schto twój bližšči je,
Sznadž njepscheczjel, to niemyl cže;
Braj: Bratsje mój, cži pomhacž chžu
Se samaritškej wutrobu.

Njej Bóh tež tebi wupomhał,
Saczrunje by so jeho wšdal?
Wón šmili so a woda cži,
Duž cžin po jeho runoscži.

Slej, pohan jeno luboscž ma,
Sdnyž jemu hódny dar so da;
Ssy kšhejščan pak, płacž sa hidu
Tež njepscheczjelam s dobrotu.

Sdnyž šle tať s dobrým pschewinjesch,
Sa šłoscž a kšhimodu žohnujesch,
Dha njepscheczjelstwo wotbhwafsch
A pola Boha hnadu mašč.

Saj, Božo, kiž ty luboscž by,
Njesch s luboscžu cži šlužimy,
Kiž wěrna je, bjes ludanja
A wjedže naš do žiwjenja!

K. A. Fiedleř.

Dobre wusnacže.

Sslawny šchwedški kanzler hrabja Axel s Drenstierna, kotruž běsche so sa cžaš tsizycžilětneje wóhny wo ewangelsku zyrkej wulžy šašlužbny scžinik, so w poslednich lětach šwojeho žiwjenja do šamoty wrócžo scžeže. Šato jeho tam ras jendželsti póšlanž wopřta, wón t temu pschi dželenju šlědowaze pomnjeczahódbne šłowa rěcžesch:

„Ša šym wjele w šwěcže nashonił a tať někotru radosčžiwu hodžinu pschežiwil. Ale tón kšumscht, prawje wješelj a šbožowny žiwý bycž, šym halle nětko nawuťnył. Ša so šwojemu Bohu džafuju, so mi wón cžaša dawa, jeho a šebje šameho prawje pššnawacž wuťnycž. Šenicžka radosčž, kotruž mam a pytam, a kotraž mi wjazy dawa džyli wšcho, šchtož móže šwět dacž, je pššnacže Božeje luboscže w mojej wutrobje a cžitanje tuteje krašneje knihi (pschi tyhle šłowach položi kanzler pravu ruku na bibliju). Wny, mój knježe, šče nětkle w najrjenšchim kčžewje šwojich lět, štejicže we wyškej hnadže pola kralow a wječchow, šče t najwážnišchim nadawštam trjebany a dopjelnujecže tešame hišcže pschi pošnej štrawoscži a najwjetškej cžiloscži. Ale to wšchitto Was ras wopušcžči. Šotom moje šłowa šepje šrošmicže a wotwjerdžene namafacže. Šotom pššnajecže, so je wjazy mudrosčže, trošhta, wěrnoscže a radosčže w cžichim, Bohu šwjeczěnym žiwjenju a w cžitanju jeho šłowa nadeńcž, džyli na wšchěch dworach a pschi wšchěch hnadnych wopokajmach wječchow.“

F.

Knjes šnaje šwojich.

Jan. 10, 14.

(Spitta.)

Šłóš: Nětk dobru nóz ja dawam —
Mašč Knjes tu šnaje šwojich
A šnal jich pschezo je,
Wšchěch wšebnych a wbohich
W wšchěch ludach na šwěcže;
Wón njepschida, so panu,
Šich wodži tam a tu,
A jeho šawostanu
We šmjercži, žiwjenju.

Ma wěrje šwojich šnaje,
Kiž hišcže njewidži,
Šak njewidomnom' prawje
Šso žyle dowěri;
Se šłowa porodžena
Se šłowom živi so,
Kiž šłowu pošhilena
Se šłowom krywa so.

Ma nadžiji jich šnaje,
Sdnyž kóždy wješelj
A kšroble pomušnaje:
Bóh hród je we nusy.
Schtóž w šeho šłónzu hrěje,
Šso we nim šwjěšeli,
Kaž kwětka rjenje tyje,
Šso psched nim šeleni.

Tež na luboscži wěrnej
Knjes šwojich šsnaje,
Kiž s luboscže Šoh' šwěrnej
Šičez' s nowa wuroscže;
Kiž druhim pošlužuje,
Kaž wón je šlužomny;
Kiž, kaž wón, pošohnuje,
Še kaž wón, ščeřplivy.

Tať šnaje Knjes wšchěch šwojich,
Kaž šnal jich pschezo je,
Wšchěch wšebnych a wbohich
W wšchěch ludach na šwěcže;
Ma šutkach šwojei' hnadu,
Kiž Duch jim pschitaje,
Ma luboscži, kiž rady
Šam našch Knjes šbudžuje.

Duž pomhaj, Knježe, t wěri,
Šdžerž w nej naš wobšajnje,
Njesch ničžo njewotčžeri
Šot nadž'je, luboscže.
A budže džej hdy šwitacž,
Sdžej šwětej šjawnu by,
Dha džyl naš šwojich witacž
Šam t šwojei' prawizy.

Šurij Bróšł.

Sšerbški lud a kraj.

Šot Š. Š. Ššmolerja.

(Šokracžowanje.)

We Šwojerezach, hdžej so nětko w jenej a tej šamej žyrkwi po rjadu šerbški a němski přěduje, je reformazija w lěcže 1540 šwój šapocžatk wšaka.

We Šwšporku je Šětr Šostof w lěcže 1548 rjad ewangelskich duchownych šapocžal.

W Mužakowje rěčasche přeni ewangelski šerbški duchowny Mašhar Šilenus a reformazija je so tam najšterje s lětom 1546 šapocžala.

W Šarcže bě Šrjehot Širšt wokolo lěta 1537 přeni ewangelski duchowny, w Šoršcži Šětr Šlažij wot lěta 1627, w Šudeštezach Šawol Šošak wot lěta 1522, w Šudyššinku Šakub Šošcius, w Šutezach Šurban Š. wot lěta 1540, w Šubzu Šžernik wot lěta 1546, w Šbelsku Šomasch Šlatean wot lěta 1540, w Šodžiju Šakub Šinkler wot lěta 1559, w Šrodžišcžu Šěrcžin

Lehmann hač do leta 1585, w Huczinje Matej N. wot leta 1543, w Huszy Rašper Arentinus hač do leta 1621, w Sablonzu Bartromei Diktus, w Ketlizach Miklawšch Postor w lécze 1535, w Klětnom N. N. pschod letom 1555, w Klukšchu Gandrij Garzerus wot leta 1614, w Rhołmje Měrczin Kisny wot leta 1539, w Czornym Rhołmzu Pětr Praetorius wot leta 1540, w Kotezach Mathej Lehmann wot leta 1605, w Krjebi N. N. wot leta 1540; w Ršchischowje a w Zytowje Winzenz Müller wot leta 1545, we Lasu N. Kupfer, w Lejnom Jan Simon wot leta 1542, w Minakale Bartromei Pawliz wot leta 1554, w Njěšwacžidle Sebastijan Reinhard wot leta 1447, abo Soachim Beltin, w Palowje Hryehoř Stuhlschreiber wot leta 1554, we Wulkim Parzowje N. N. wot leta 1542, w Borschizach N. Berlin wot leta 1530, w Kalezach N. N. wot leta 1565, w Rychwałdže Jan Art wot leta 1527, w Šmilnej Domasch Rychtar wot leta 1551, w Sprejzach N. N. wot leta 1540, w Hornim Wuješdže Donat Müller wot leta 1551, w Šdžarach Hurban Henoz wot leta 1540.

Zyrkwoje, kiž tudy pomjenowane njejsu, pač w čašku reforma-zije hišće njeběchu, pač wěšte njeje, hdy je so tam reformazija šapocžaka.

(Pšchichodnje dale.)

Wulki džiw se pšom.

Šhonjenje mlodeho Šerba.

Běšče wožni w jatubšich dnjach. W tym čašku je š wjěšča wšchón mlody wučerški šwěcził, š najmjenšča tón, kiž bjes kroschka njeje, na precžlach w zusbje, so by tež druge krajiny šejnal. Tež ja běch šebi wacžoš špašak a macžeri božemje prajach, dofelž běch šebi dawno žadał, niz jeno šakšu, ale tež čžěšku tak mjenowanu Šchwizu pschod woczomaj poměcz. Pšchi pošlednim šawdacžu rukow macž hišće džesče: „Pšchewodž čže Bóh, a štrowy šašo pschindž! Mlody ludžik drje husto škšišchi tak prajicž, ale tež małohdy š wutrobje wosmje, šajke žohnowanje ma tole prajenje w šebi. Tež ja šym jo šakle potom došč wškošo wažil, hdyž běch š tych pucžow, wo kotrychž wam powěm, „štrowy šašo“ pschischol. —

Ša běch w šakškej Šchwizy na „Wulkej Šymškej Šorje“, kiž po němšku „Großer Winterberg“ rěka. Tam šorka nahladny hoščenz ša lěto tyškazy putnikow wita, kiž čžedžža šebi tón hórski šwět wobhladačž.

Škódnny a lačny wot šipanja na wjerč, šo wonka pod šklódnny šchtom šydnnywšchi, běch šebi šwacžinu škasał: kóbažu š šhlěbom a piwo. Šědy běch jěšč a picž počał, šupi šo nješapzy wulki poš š mojemu šlidku kaž šajki šawkuš, šo mohł šo boječž. Šón bě mi njeluby hóšč, bóle hrošny hačž rjany, a šubiška jemu š šlaby šejachu. Šola jemu něšotre šušy wot šwacžiny škicžich a něšotre pschecželne šłowa prajach. Šo jeho pschitulneho ščžini. Šón mje wobnucha a šłowu na moje koleno škoži a mi ruku šišašče. Šo šo mi tola nočžyšče po dobrnym šdacž; tehodla čžyč šo šterje šěpje wotšalicž. Duž šorcžmarja š šebi šawočach, šo bych jemu worcžišnu šaplacžil. Šón šupiwšchi š šlidu mało šdžiwany njebě, a počža š šejnymi šłowami na teho špa: „Šultanje, šchto ty jow čžesč? Šak šha šy š rječžasa pschischol?“ Š šasběhny na mnje: „Mój mlody šnježe, wy móžecž wo šbožu prajicž, šo je tak pschitulny š wam. Šón je šewak šle šwěrjo a ženje š rječžasa nješmě. Ša šebi wumyšlicž njewěm, šak je šo wottorhnyčž mohł. Šo ma šo pschecželnje š wam, to je džě šako by š nekajšim čžintom š wam škuššany był. Nječ dha pschi waž wostanje, kaž dołho tu šče. Šotom pač šyrbi rucž šašo na rječžas.“

Šdyž běch šo škwatažzy najěđł a napił, šebrač šo dale, a šlejče, to štworjenje štupašče šo mnu. Ša mjeršazy wołach, šo

by něčtó pschischol a to pschecžišto wote mnje wšak. Šofelž pač ničtó njepšchindž — pschetož wo šštwach bě wjele pucžownych hoščzi a šorcžmarjež ludžo měšachu nušne — šonjach jo š šejnymi šłowami wot šo a hročach jemu š šijom. Šoprawdže šo tón nječachy pschewodnik nanucžicž da, šo štejo wosta, šako čžyč šo do dwora wrócžicž. Šjersazy na šo, čžehodla pschi hoščenzu wo-čžakał njeběch, hačž njebychu po njeho pschischli, poššelpach po ššnyym pucžu, šo bych jemu š woczow a š čžuchawy pschischol. Šle šak šo poššročženy džiwach, hdyž šo pucž winy! Šój šawkuš tu šžiom na mnje čžakafče. Šón bě na bližšim pucžu po huščžu hnal. Š nowa wšcho móžne čžinjach, šo bych šajkeho njewitaneho towaršča na šady šejnal, ale to wutryčžich šle. Šón waržajo š hněwom a šchčžerizy šuby mi šrosymicž da: Šostaj mje, abo čže šrabnu!

Šchto šebi čžyč? Š mjeršanjom šo do teho podach, čžehož šo njewjedžach wobrocž, šo š myšlu poššoj, šo šnano něšoho šetkam, š šimž mohł jeho dom wrócžicž. Šle š tej nadžiju šmylich. Š nikim šo nječhašče šchłacžicž. Š wječžorom džóndžach do městacžka Šrijenska, hdyž šyrbjach nožowacž. Šo škocžo njemóžach tola šobu do dobreje šomory wšacž; duž šo wulzy štarach, šajku šaru šměju š tym šawkušom, hdyž budže psches nóž wote mnje šyrbjecž. Šón pač šo šwólny a šjes wščeje šapjeru da do prošš-neho šhlěwa domjescž, šchtož bě mi njematy džiw.

Šasajtra rano šžiom šake ššyšach, šak šo do šomornych šuri šrapa a pschod nimi šchčžowka. Šuts pusščženy poš wješelny wołolo mje rejwafče. Šle šchto něšto? Šyrbju šo š nim do teho hóršeho hoščenzu wrócžicž, šo bych šjesdžatneho šobuhicžka jeho šnješej wrócžil?

Šo mi š myšlam njebě. Š tym budžich šebi wjele nušneho čžaka škóndžicž šyrbjal a šak čžěšku Šchwizu wopšacž njemohł, na šotruž běch šo šajke čžakšy š wješelom měrił. Šehodla šakadžich šebi: Šdyž šakle na tebi wška a wot šebje nječha, wosmješ jeho na šwój pucž šobu, a potom, hdyž šo na domojpucž wrócžišč, do- wjedžesč jeho, hdyž škšišča, nječ tež šy šewak po druhim pucžu do Šakšej domoj čžyč. Šola šórny šo šinat roššudžich. Ša šestajach šist na jeho šnješa, šak šo mi š jeho Šultanom wjedže, a napišach šobu, šo šo tón a tón džej po Šobju š Decžina dele poš wješju a šo budu w tym a tym čžaku w Šchandawje, hdyž čžyč wón po šwoje škocžo pschindž. Š na to džěch božemje dale!

(Pšchichodnje dale.)

Wšhelake š bliska a š daloka.

— Šnješ wučer Šilbrig we Wulkim Wjelšowje šo w bližšim čžaku na wotpočžint poda. Duž je škulške měšto wupššane. Šadžijamy šo, šo šo na to šerbške škulške měšto tež šerbški wučer šamolwi. Tež škulške měšto na Židowje je wupššane, šotrež je še šastupjenjom šantora pschi Šichalskej šyrkwi šjednocžene. Tež na tole měšto je Šerb žyle nušny.

— 1. julija šo šakonatštwow w Ketlizach psches wotědženje šnješa duchowneho Šoweho do Delnjeje Šužizy wupročšni. Šofelž w tu šhwilu mlody šerbški šandidat njeje, kiž by šo ša tole šastojš-štwow šamolwicž mohł, drje šo šakle njewupšša.

— Šny škulške pschodšejicžejštwu na nomocžiščžanu „Špěwnu radošč“ šedžblinwe čžinimny, šo bychu na to džerželi, šo by šo w šerbškich škulach šawjedka.

Dališče šobrowólne dary ša wšohje armeniške šyrotu:

Š Bulečžanškej wošady psches š. šar. Šubizu:

Šchl. še Ž. 4 hr. — np.

Š mjenje wšohich šyrotow wutrobny džak.

Šólč, šredaktor.

Listowanje: K. šar. Šr. w Žh. Z wutrobnym pošštwom najrjeniši džak za šubosčiwu poššostanku. F.